

Отъ дѣтти лични имена у Френа не може прочее да се заключи нищо сигурно. Ясно е само, че тѣ се подаватъ много по-лесно на тълкуване отъ иѣкакъвъ неславянски коренъ. При това свидѣтелствата черпени отъ Фодлана иматъ, както вече казахме, важностъ само за волжскитѣ българи отъ X. вѣкъ. Тѣхното мѣсение съ другитѣ имена изъ византийскитѣ и западноевропейскитѣ хроники, новонамѣренитѣ гръцки надписи и именника е за сега недопустимо.

Минемъ ли къмъ тия послѣднитѣ, ние забѣлѣваме едно забѣлжительно съгласие между финската и турската теория. Споредъ Тунманъ, старитѣ български имена се съгласяватъ съ маджарскитѣ, обаче у него разлика между турци и маджари не се прави. При това не се дава за показъ ни една етимологія. Също и Клапротъ безъ никакви примѣри твърди, че тия имена се приближаватъ къмъ унгарскитѣ, но и у него фини и турци се мѣсятъ. Най-сетѣ Хунфалии съвѣтъ повърхно забѣлѣзва, че тѣ *изглеждатъ* да сѫ фински. Всички други привърженици на урало-чудската или смѣсената теория, се съгласяватъ, че тия имена безъ или съ малки изключения сѫ *турски* — което твърдятъ именно Енгелъ, Карамзинъ, Томашекъ, Вамбери и др. Така още Френъ (изключение прави той за Алмасъ, Умаръ, Аспарухъ, второто арабско, третото персийско), подобно и Шафаритъ. Гилъфердингъ е тѣй убѣденъ въ турски характеръ на тия имена, щото даже се отъзвѣа да разисква етимологіята имъ и съсредоточава всичкото си внимание върху тъмнитѣ фрази на именника. Най-сетѣ дору Рѳелеръ допуца, че по-голѣмата частъ отъ тия имена сѫ турски. Угро-фински му се виждатъ само Куберъ, Кубратъ, Ансихъ, Алзихъ, Сундихъ, които напомнили иѣкои *хунски* имена. Най-сетѣ косвено признава неславянския типъ на прабългарскитѣ имена и славянската теория съ своето не съвѣтъ охотно допущане на етимологичното имъ тълкуване, при всичко че инакъ никоя друга теория не злоупотребява тѣй често и тѣй безцеремонно съ словопроизводството. Всичкитѣ инакъ разумни изразжения противъ твъртъ голѣмото значение, което се отдава въ угрофинския и турско-татарския лагеръ на етимологіята на личнитѣ имена, иматъ собствено за цѣлъ да умаловажатъ нейнитѣ резултати. Отъ скититѣ мотиви се обяснята и старанието на славяношколцитѣ, да доведатъ въобще ad absurdum етимологичната метода.

Едно обаче не може да не се признае на противницитѣ на етимологіята, то е, че *онаматологичниятъ материалъ*, съ който разполагаше науката до скоро, не е такъвъ, щото да не е възможно даже при най-голѣмата точностъ на методата, да се получатъ при анализа различни резултати. Това се вижда дору и отъ етимологитѣ на най-добритѣ изследовачи, напр. Томашекъ, Вамбери, които, ако и да излизатъ отъ едно общо гледище, почти въ всички подробности си противуречатъ. Нѣма освѣнъ да погледнемъ напр. на тълкуванията на Кубратъ и Крумъ. Оморгътъ или Телерикъ за да се убѣдимъ, че и при най-доброто желание етимологитѣ не могатъ да не си противуречатъ, като вземемъ въ внимание разнообразието на стигналитѣ до насъ форми и недостатъчността